

РЕШЕНИЕ

№ 5706

гр. София, 11.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **6340** по описа за **2022** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. К. И. чрез пълномощник адв. И. В. Е. срещу Решение № 2246/20.06.2022 г. по НАХД № 1911/2022 г. на СРС, НО, 99 състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № СО-Т-И-21-10-197/25.06.2021г., издадено от заместник-кмета на СО, с което на лицето е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., на основание чл. 36, ал. 1 и чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /Наредбата/, за нарушение на чл. 23 от Наредбата.

В касационната жалба се поддържа, че решението на СРС е незаконосъобразно неправилно. Моли се то да бъде отменено.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. В писмена молба от 23.09.22г. моли съда да разгледа делото в негово отсъствие, като поддържа изцяло подадената касационна жалба, претендира направените разноси по делото за двете инстанции.

Ответникът – Столична община – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор З.,

който счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 13.03.2021 г. била извършена проверка на лица, извършващи търговска дейност на територията на Южния парк в [населено място], район „Т.“. На същата дата около 16:20 часа И. К. И. извършвала търговия на открито в парка до входа от към [улица], като предлагала за продан варена царевица, печени кестени, чип и минерална вода от съоръжение за търговия на открито. За осъществяване на търговската дейност лицето заемало около 4 кв. м. от тротоара. От контролните органи била извършена проверка на лицето, което не представило разрешение за ползване на мястото, издадено от кмета на район „Т.“. За установеното нарушение на чл. 23 от НРУИТДТСО бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № 21-10-197/13.03.2021 г. Актът бил предявен за запознаване на лицето, което го подписало без възражения и получило екземпляр от него. Възражения не били депозиращи и в условията на чл.44, ал.1 от ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и Наказателно постановление № СО-Т-И-21-10-197/25.06.2021г., с което за нарушението по чл.23 от Наредбата на И. било наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 300лв. на осн. чл.36, ал.1 от НРУИТДТСО.

От правна страна Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички законови реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН, а нарушението и нарушителят са безспорно установени и доказани от събраните доказателства.

Съгласно чл.218, ал.1 и ал.2 от АПК вр. чл.63в от ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Съгласно чл. 23 от Наредбата, търговия на открито се извършва въз основа на разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността, което несъмнено И. не е предоставила.

За да бъде налице нарушение на цитираната разпоредба, следва да бъде установено по безспорен начин, че от провереното лице е осъществена търговия на открито. В чл. 19 от Наредбата се съдържа легална дефиниция за „търговия на открито“ и според нея това е търговия на дребно върху терени общинска собственост - паркове, тротоари, площади, улични платна и други. Понятието „търговия на открито“ е дефинирано чрез понятието „търговия на дребно“, като по този начин не се разкрива пълно и конкретно съдържание на понятието „търговия на открито“. С оглед правилото на чл. 46 от

Закона за нормативните актове, разпоредбата на нормативния акт следва да се приложи според точния ѝ смисъл, а тълкуването ѝ да отговаря на смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България.

В нормата на чл.1 от Търговския закон са описани следните сделки, които следва по занятие да са извършвани от физическо или юридическо лице, за да се приеме същото за търговец: 1. покупка на стоки или други вещи с цел да ги препродаде в първоначален, преработен или обработен вид; 2. продажба на стоки от собствено производство; 3. покупка на ценни книги с цел да ги продаде; 4. търговско представителство и посредничество; 5. комисионни, спедиционни и превозни сделки; 6. застрахователни сделки; 7. банкови и валутни сделки; 8. менителници, записи на заповед и чекове; 9. складови сделки; 10. лицензионни сделки; 11. стоков контрол; 12. сделки с интелектуална собственост; 13. хотелиерски, туристически, рекламни, информационни, програмни, импресарски или други услуги; 14. покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба; 15. лизинг.

В Речника на българския език търговията е дефинирана като дейност, свързана с покупка и продажба на стоки. В правната доктрина търговията се определя като обмяна на стоки или услуги от търговец към купувач в замяна на платежно средство, като парични единици. Обикновено под търговия се разбира размяна на стоки или услуги, осъществявана между две или повече лица.

Вижда се от цитираните легални и доктринални дефиниции, че за да се приеме наличие на извършена търговия, следва да е налице конкретна сделка по покупко-продажба на стоки. В НП и в АУАН не е описана извършена от контролните органи покупка, но пък такава задължително не се и изисква за съставомерността на нарушението по чл.23 от Наредбата, доколкото продажбата на стоките е наблюдавана от длъжностни лица.

Не се споделят доводите на касатора за недоказаност на твърденията за извършване на търговска дейност. Цитираната съдебна практика е неотнормима, доколкото съдът е анализирил наличието на трудово правоотношение на физическото лице с дружество, осъществяващо търговската дейност, и поради това е приел, че липсва яснота относно причините, при които физическото лице, извършващо дейност като продавач по трудов договор е привлечено като субект на нарушението и е ангажирано административно наказателната му отговорност. Обратно, в процесния случай е установено, че И. не е работила от името и за сметка на търговец юридическо лице, т.е. не е извършвала търговската дейност от името и за сметка на друго лице. Отделно от това липсата на контролна покупка не води до извод за недоказаност на твърденията за извършване на търговска дейност. От събраните гласни доказателства се установява, че лицето е извършвало продажба, това е наблюдавано от контролните органи. Фактът, че единият свидетел няма конкретен спомен за случая не означава недоказаност на фактическата обстановка, доколкото актосъставителят изрично е потвърдил пред съда, че почеркът е негов и че той е съставил акта. В този смисъл правилно въззивният съд е приел, че показанията на двамата свидетели са последователни, логични и непротиворечиви и е кредитирал същите.

Неотнормима е съдебната практика, сочена от касатора по отношение качеството търговец при физическо лице, действащо от името и за сметка на юридическото лице. Касаторът е следвало да ангажира пред въззивния съд доказателства, че е работил от името и за сметка на търговец юридическо или физическо лице, т.е. че е извършвал

търговската дейност от името и за сметка на друго лице, спрямо което да бъде ангажирана административно наказателната отговорност. Не се споделят аргументите в КЖ, че в тежест на наказващия орган е да докаже по несъмнен и категоричен начин всички факти, въз основа на които издава съответното НП. Наказващият орган е доказал, че И. е извършвала търговията на открито, без необходимото разрешение, като е ангажирал доказателства във връзка с обективната и субективната съставомерност на деянието, извършено от касатора, като за наведените от същата възражения относно субекта на деянието, той е трябвало да представи доказателства. Извършването търговска дейност от името и за сметка на друго лице не е доказано от касатора, поради което не следва да бъдат анализирани данни за принадлежността на правото на собственост на продаваните вещи.

Несъмнено е установено, че с поведението си, касаторът е нарушил произтичащите от разпоредбата на чл.23 от НРУИТДТСО задължения. Това обстоятелство категорично се установява от писмените доказателства /предоставена информация от СО, район Т. в писмо вх.№87683 от 03.05.2022г. /л.35/ и гласните доказателства по делото, посредством разпита на актосъставителя Т. И. и свидетеля М. В., подписали АУАН.

Постановлението и актът за установяване на административно нарушение съдържат всички необходими реквизити – обстоятелствата при извършване на нарушението, както и неговото авторство са напълно изяснени, както в АУАН и в НП, така и от съда в постановеното от него решение.

Споделят се правните изводи на първоинстанционния съд относно липса на предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2246/20.06.2022 г. по НАХД № 1911/2022 г. на СРС, НО, 99състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.